

Arrest

nr. 183 149 van 28 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X *alias* X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 29 januari 2016 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X *alias* X, X *alias* X en X *alias* X, heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 december 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Servische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 28 oktober 1978.

De tweede verzoekende partij verklaart geboren te zijn op 1 september 1999, de derde verzoekende partij verklaart geboren te zijn op 25 februari 2007 en de vierde verklaart geboren te zijn op 30 april 2011. De tweede, derde en vierde verzoekende partij zijn de minderjarige kinderen van de eerste verzoekende partij.

Op 17 juni 1999 dient de eerste verzoekende partij een asielaanvraag in onder een *alias*. Op 30 oktober 1999 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-

generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de eerste verzoekende partij.

Op 11 juli 2007 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van (oud) artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 13 februari 2005 dient de eerste verzoekende partij nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van (oud) artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet.

Op 7 augustus 2007 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 29 augustus 2007 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 16 januari 2008 dient de eerste verzoekende partij samen met haar familie een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 7 februari 2008 dient de eerste verzoekende partij samen met haar familie opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 15 april 2008 dient de eerste verzoekende partij samen met haar familie een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 18 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 16 januari 2008 op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 30 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onvankelijk wordt verklaard.

Op 22 oktober 2009 dient de eerste verzoekende partij samen met haar familie opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 7 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen waarbij de aanvragen van 7 februari 2008 en 22 oktober 2009 op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onvankelijk, doch ongegrond worden verklaard.

Op 30 december 2010 dient de eerste verzoekende partij samen met haar familie nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 20 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van 15 april 2008 op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 23 februari 2012 dient de eerste verzoekende partij samen met haar familie nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 11 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van 23 februari 2012 op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 16 november 2012 dient de eerste verzoekende partij samen met haar familie opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 29 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van 23 februari 2012 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 31 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van 30 december 2010 op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding eveneens de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten in hoofde van de eerste verzoekende partij en haar familie.

Op 26 maart 2013 dient de eerste verzoekende partij samen met haar familie nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 26 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 9 september 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van descendent.

Op 9 december 2013 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 27 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding eveneens de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten in hoofde van de eerste verzoekende partij en haar familie.

Op 26 augustus 2014 dient de eerste verzoekende partij opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van descendent. Op 17 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 26 september 2015 dient de eerste verzoekende partij nogmaals een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van descendent.

Op 1 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn thans de bestreden beslissingen, gezamenlijk aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 30 december 2015 onder de vorm van een bijlage 20 en waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.06.2015 werd ingediend door:

Naam: R.(...)

Voorna(a)m(en): J.(...)

Nationaliteit: Servië

Geboortedatum: 28.10.1978

Geboorteplaats: P.(...)

Rr: (...)

En de kinderen: R.(...), M.(...) (...), R.(...), L.(...) (...), R.(...), D.(...) (...) die de aanvraag op 26.09.2015 deden

Allen Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40bis, §2,3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘ 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2° beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn.’ Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: ‘ de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: ‘ de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid ,1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.”

Betrokkene diende op 06.06.2015 een aanvraag gezinshereniging in, in functie van R.(...), M.(...) (rr.(...)) van Belgische nationaliteit. Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de Belgische referentiepersoon. Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden volgende documenten voorgelegd: een attest van de Rijksdienst voor pensioenen waaruit blijkt dat de referentiepersoon inkomensgarantie voor ouderen krijgt ter waarde van 1011,70 € per maand, een brief van de Fod sociale zekerheid waaruit blijkt dat ze bijkomend ook ‘tegemoetkoming aan bejaarden’ krijgt twv 447.06 € per maand, een fiscale fiche van de Rijksdienst voor pensioenen van het jaar 2014, loonfiches van R.(...) N.(...) bij BVBA A.(...) C.(...).

Geen van de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen kunnen in aanmerking worden genomen. De bestaansmiddelen van de referentiepersoon bestaan allemaal uit sociale bijstand. Zowel de inkomensgarantie voor ouderen als de hulp aan bejaarden wordt uitbetaald aan behoeftige personen, waarvan de uitbetalende instanties van mening zijn dat ze zonder die uitkering onvoldoende in de eigen bestaansmiddelen kunnen voorzien. Het spreekt voor zich dat betrokkene geen verblijfsrecht kan ontlenen, samen met zijn kinderen, aan een persoon die zelf reeds afhankelijk is van sociale bijstand.

Verder wat betreft het inkomen van R.(...), N.(...), dit kan evenmin in overweging worden genomen. Het is immers de Belgische referentiepersoon die zich wenst te laten vervoegen die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Het inkomen van R.(...), N.(...) kan daarbij niet in overweging worden genomen. Mevrouw maakt immers geen deel meer uit van het gezin van de referentiepersoon, zij woont immers nog op het Sint-Jansplein terwijl betrokkene en de referentiepersoon zijn verhuisd naar de Narcisstraat.

Om diezelfde reden wordt het verblijfsrecht aan de kinderen geweigerd. Overeenkomstig het grondwettelijk hof mogen de bestaansmiddelen niet worden opgevraagd voor zover de Belg zich enkel laat vervoegen door zijn minderjarige kinderen of die van zijn echtgenoot of partner (zie omzendbrief betreffende de toepassing van de artikelen van de wet van 15.12.1980 dd.13.12.2013, gepubliceerd in het Belgisch staatsblad op 20.12.2013). In deze gaat het over minderjarige kinderen van betrokkene die een grootouder komen vervoegen en zijn de beschikbare bestaansmiddelen van die grootouder dus wel degelijk van belang. Gezien geen van de voorgelegde bestaansmiddelen in overweging kunnen genomen worden bij de toetsing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980, kunnen de kinderen evenmin het verblijfsrecht genieten. Het spreekt ook voor zich dat het in het belang is van de kinderen de verblijfsituatie van de vader te volgen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”

Op 25 augustus 2016 heeft de eerste verzoekende partij opnieuw een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van descendent.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van de hoorplicht. In het middel zelf verwijzen de verzoekende partijen eveneens naar artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en naar artikel 17 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Richtlijn 2004/38/EG).

2.1.1. De verzoekende partijen adstrueren hun eerste middel als volgt:

“De bestreden beslissing stelt dat de ouder van verzoeker geen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen kan aantonen.

Uit de bestreden beslissing blijkt op onvoldoende wijze hoe deze afweging in het dossier van verzoeker gemaakt werd.

Dat een duidelijk gebrek aan welwillendheid kan verweten worden t.o.v. verwerende partij!

Verwerende partij haalt zelf aan dat verzoeker verschillende stukken indiende.

De ouder van verzoeker ontvangt een pensioen en bijkomend een tegemoetkoming aan bejaarden alsook de partner van verzoeker die tewerkgesteld is bij bvba A.(...) C.(...)

Zij is tevens de moeder van de minderjarige kinderen en staat dus in voor het onderhoud van deze kinderen. Dit is een ouderlijke verplichting, die zijn grondslag vindt in het Burgerlijk Wetboek

Dat het dan ook niet opgaat om te stellen dat de inkomsten van R.(...) N.(...) niet moeten in aanmerking genomen worden.

Dat verwerende partij, zonder enig onderzoek stelt dat niet afdoende beoordeeld kan worden dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Dit is flagrant onwaar! De partner van verzoeker als de partner van verzoeker hebben een stabiel inkomen en onderhouden verzoeker!

Dat verzoeker steeds van goede wil is geweest en alles volgens de geldende regelgeving heeft gedaan.

Dat de partner van verzoeker tot op heden werkt en instaat voor het onderhoud van hun minderjarige kinderen.

DVZ schendt flagrant het gelijkheidsbeginsel door in het ene dossier wel de mogelijkheid te geven het dossier aan te vullen en in het andere dossier niet!

Verzoeker heeft geen behoefte aan sociale steun, zijn echtgenote onderhoudt hem en staat voor hem in. Er kan dus geen twijfel bestaan over de financiële situatie en het feit dat deze volstaat.

Het is onbegrijpelijk waarom verwerende partij weigert de aanvraag van verzoeker grondig te onderzoeken!

Dat dit getuigt van een gebrekkige wil van verwerende partij!

A.

Dat men zelf stelt in de beslissing dat de bestaansmiddelen niet mogen opgevraagd worden voor zover de Belg zich laat vervoegen door zijn minderjarige kinderen of die van zijn echtgenoot of partner.

Het hof heeft het kinderrechtenverdrag toegepast in haar arrest, om tot deze beslissing te komen uiteraard geldt dit dan ook voor de minderjarige kindernet av hun grootouders, de intentie van het kinderrechtenverdrag is uiteraard de bescherming van de minderjarige kinderen.

B.

Bovendien rijst de vraag mocht DVZ zelfs een onderzoek naar de bestaansmiddelen van de referentiepersoon verrichten.

Er is een inkomen van de referentiepersoon alleen al voor een bedrag van boven de 1500 euro.

Het Grondwettelijk Hof heeft immers verduidelijkt dat van zodra de gezinshereniger aantoon een inkomen te hebben dat gelijk is of hoger dan het wettelijk referentiebedrag (op dit ogenblik is dat 1307,78 euro), de DVZ geen verder onderzoek mag doen naar de hoogte van het bedrag van de bestaansmiddelen.

Indien de raad zou achten dat een onderzoek toch kan gevoerd worden dan dient het volgende te worden opgemerkt.

Dat het onredelijk is van DVZ om onvoldoende rekening te houden met het inkomen van de moeder van de kinderen R.(...), N.(...) ! Dit maakt niet alleen een schending uit van de motiveringsplicht, maar eveneens van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Men heeft geen enkel onderzoek verricht om een concreet, compleet en actueel beeld van de levenssituatie te bekomen.

Dat de moeder van haar kinderen haar onderhoudsplicht voor haar kinderen dient na te komen en dat zij dit ook doet .

Art. 203 BW stelt immers dat:

§1. De ouders dienen te zorgen voor de huisvesting, het levensonderhoud, de gezondheid, het toezicht, de opvoeding, de opleiding en de ontplooiing van hun kinderen naar evenredigheid van hun middelen.

§2. Met middelen wordt onder andere bedoeld alle beroepsinkomsten, roerende en onroerende inkomsten van de ouders, alsook alle voordelen en andere middelen die hun levensstandaard en deze van de kinderen waarborgen.

Dat DVZ de motiveringsplicht schendt door hier geen rekening mee te houden!

DVZ dient rekening te houden met het geheel van elementen!

Indien verwerende partij hier rekening mee had gehouden, zou men tot een andere conclusie gekomen zijn in het dossier.

De wetswijziging d.d. 08.07.2011 heeft strengere regels toegevoegd voor gezinshereniging.

Een van de voorwaarden betreft het inkomen van de partner. M.b.t. tot het inkomen werd het volgende gesteld:

- De echtgenoot of partner moet bewijzen dat de gezinshereniger stabiele en toereikende bestaansmiddelen heeft. Dat is het geval wanneer de bestaansmiddelen gelijk zijn aan tenminste 120% van het leefloon (tarief persoon met een gezin ten laste). Momenteel bedraagt dit 1232,29 euro.*

Bij het beoordelen van de bestaansmiddelen:

- houdt men rekening met hun aard en regelmatigheid*
- wordt leefloon, maatschappelijke dienstverlening, gezinsbijslag, wachtuitkering en een overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen*
- wordt een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de gezinshereniger bewijst dat hij actief werk zoekt*

Wanneer het gezinlid geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen zoals hierboven beschreven, moet de DVZ een behoefteanalyse maken van het gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. De aanvraag gezinshereniging zal dus niet automatisch geweigerd worden wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120% van het leefloon (tarief persoon met een gezin ten laste)

Dat er nergens in de wet wordt gesteld dat het inkomen moet voortvloeien uit een overeenkomst van onbepaalde duur of bepaalde duur.

Het enige dat wordt gesteld als voorwaarde is het hebben van 120 % van het leefloon.

In casu heeft de familie dit.

In zijn arrest wees de Raad van State erop dat deze kwantitatieve benadering van een vast bedrag voor minimumbestaansmiddelen niet verenigbaar is met de Gezinsherenigingsrichtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest Chakroun1.

Daarin stelde het Hof dat de lidstaten , bij het opleggen van een inkomensvereiste, geen afbreuk mogen doen aan het nuttig effect van de richtlijn, namelijk de bevordering van de gezinshereniging: “Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimum inkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager.

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat ieder dossier individueel onderzocht dient te worden.

Verwerende partij stelt het volgende: ‘Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd.’

Dat dit onaanvaardbaar is en in strijd met de geldende regelgeving!

Art 42, §1, 2e lid stelt immers het volgende:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Verwerende partij weigert een behoefteanalyse te maken en levert zo een beslissing af die in strijd is met de wet van 15.12.1980 (vreemdelingenwet).

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden aangezien men weigert een behoefteanalyse te maken.

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: “De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

DVZ schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier.

Dat in casu dat niet gedaan is en artikel 17 van de richtlijn 2004/38/EG, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten behandeld worden , geschonden is!

Dat het dan ook geen redelijk argument is om de aanvraag van verzoekers te weigeren.

Dat een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel bovendien eveneens blijkt uit het feit dat verzoeker nooit gehoord is geweest, alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

Om te onderzoeken of het aan verzoeker opgelegde bevel een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als 'de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde tijd wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering.'

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten en zijn partner en kind dient achter te laten.

Dat de bestreden beslissing bovendien geen enkele afweging maakt m.b.t. de gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt voor het minderjarig kind van verzoeker.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is en in strijd met internationale regelgeving!

Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker op meer dan een geringe wijze in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Dat in casu blijkt dat aan beide voorwaarden is voldaan. Bijgevolg is de hoorplicht van toepassing. Verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten.

Dat verwerende partij verzoeker vooraf in kennis diende te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans diende te hebben om hierop te reageren.

Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!"

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het eerste middel van de verzoekende partijen:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker d.d. 6 juni 2015 een vierde aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende (bijlage 19ter) als descendant van een Belgische onderdaan, R.(...) M.(...).

Artikel 40bis §2, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt onder meer als volgt: (...)

Verzoeker betwist niet dat m.b.t. de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, zijn moeder, de volgende stukken werden overgemaakt:

- Attest van de Rijksdienst voor pensioenen waaruit blijkt dat de referentiepersoon inkomensgarantie voor ouderen krijgt;
- Brief van de FOD sociale zekerheid waaruit blijkt dat ze een tegemoetkoming aan bejaarden krijgt;
- Fiscale fiche van de Rijksdienst voor pensioenen;
- Loonfiches van R.(...) N.(...) bij BVBA A.(...) C.(...)

In arrest nr. 232.612 d.d. 20 oktober 2015 oordeelde de Raad van State, verwijzend naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013, dat met de inkomsten van de familieleden van de Belgische gezinshereniger, waaronder de betrokken vreemdeling zelf, enkel rekening mag

worden gehouden bij een hernieuwing van de verblijfstitel en niet bij de oorspronkelijke aanvraag. Daar het in casu geen hernieuwing betreft van de verblijfstitel, diende er dan ook enkel rekening gehouden te worden met de inkomsten van de Belgische referentiepersoon.

Verzoeker betwist niet dat haar inkomsten allemaal bestaan uit sociale bijstand en dat die derhalve niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Waar hij meent dat er wel rekening gehouden diende te worden met de inkomsten van R.(...) N.(...), zijn zus, toont hij enerzijds niet aan op welke juridische bepaling hij zich baseert en anderzijds betwist hij niet dat zijn zus geen deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon daar zij op een ander adres verblijft.

Verzoeker toont niet aan dat de bestaansmiddelen van de grootmoeder in casu niet van belang zouden zijn. Hij betwist immers niet dat in casu gevraagd wordt dat niet alleen hij zelf maar ook zijn minderjarige kinderen herenigd worden met de grootmoeder.

Daar de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet weerhouden werden, diende de verwerende partij geen behoefteanalyse te maken.

Bij arrest d.d. 23 juni 2014 (nr. 126.089) oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als volgt: "(...)."

Bij arrest d.d. 21 mei 2014 (nr. 124.305) oordeelde de Raad als volgt: "(...)" (RvV, 21 mei 2014, nr. 124.305; eigen onderlijning)

Het eerste middel is ongegrond."

2.1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten, het aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetsbepaling gestelde voorwaarden voldoet. Indien de gemachtigde van de staatssecretaris vaststelt dat dit niet het geval is, dan kan hij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie beschikt of dat hij naliel aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling op een andere grond tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen,...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer de verweerder constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie kan laten gelden, komt het aan hem toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling al dan niet onwettig in het Rijk verblijft zodat hij desgevallend dient over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad wijst er tevens op dat een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten ook verschillende rechtsgevolgen hebben. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen dusdanig recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet enerzijds op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen, en anderzijds dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad.

Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg kan hebben dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten, kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing, waarbij hem een verblijf wordt geweigerd, op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen, heeft daarentegen op zich geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf die aan een vreemdeling met eenzelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf.

De bepalingen van artikel 52, §4, vijfde lid, van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), dat wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een recht op verblijf niet erkent, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels *“een document overeenkomstig het model van bijlage 20”* dat *“desgevallend”* ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, kunnen enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 23 januari 2014, nrs. 226.183 tot en met 226.185; RvS 15 januari 2014, nr. 226.065).

De verblijfsweigering enerzijds en het bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds, vormen twee verschillende *negotia* die echter middels één *instrumentum* - de bijlage 20 - ter kennis worden gebracht. De eventuele vernietiging van een bevel om het grondgebied te verlaten leidt dan ook niet *ipso facto* tot de vernietiging van de in dezelfde akte opgenomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Het eerste middel wordt ontwikkeld tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten. Het tweede en het derde middel, die verder in dit arrest worden behandeld, handelen enkel over het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.1.3.1. Waar de verzoekende partijen de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritiseren, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Dit vergt *in casu* een onderzoek van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Op grond van artikel 40ter, eerste lid, *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

“(...) de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)”.

Voorts bepaalt artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarde."

Uit het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name in functie van gezinshereniging met haar Belgische moeder. Aangezien de eerste verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Belgische moeder, dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en dat de Belgische referentiepersoon beschikt over behoorlijke huisvesting.

In casu betwisten de verzoekende partijen niet dat de Belgische referentiepersoon een inkomensgarantie voor ouderen (hierna: IGO) en een tegemoetkoming aan bejaarden ontvangt, maar stellen dat deze voldoende zijn om te kunnen stellen dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Hiermee gaan de verzoekende partijen echter voorbij aan het feit dat de gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat deze inkomsten niet in overweging genomen kunnen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen daar deze inkomsten deel uitmaken van de sociale bijstand.

Naar luid van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2°, van de Vreemdelingenwet wordt voor de berekening van de bestaansmiddelen geen rekening gehouden met "*de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels*". "*Aanvullende bijstandsstelsels*", in de Franse tekst "*régimes d'assistance complémentaires*", moeten worden onderscheiden van de gewone vervangingsinkomens uit de sociale zekerheid en worden niet door eigen bijdragen maar volledig door de overheid gefinancierd. Dit wordt ondersteund door artikel 2, 1°, e, van de wet van 11 april 1995 tot invoering van het "handvest" van de sociaal verzekerde, waarin wordt gesteld dat het stelsel van sociale bijstand bestaat uit tegemoetkomingen aan gehandicapten, het recht op een bestaansminimum, de gewaarborgde gezinsbijslag en het gewaarborgd inkomen voor bejaarden.

Vermits de IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn, behoort ze ontegensprekelijk tot de aanvullende bijstandsstelsels. In dit verband dient ook te worden verwezen naar de *ratio legis* van het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd. Deze voorwaarde heeft tot doel te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden. De IGO valt echter volledig ten laste van de overheid. Indien een verblijfsrecht zou worden verkregen in functie van een persoon die dergelijke tegemoetkoming ontvangt, zou de vreemdeling volledig ten laste van de overheid vallen. De IGO, die in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers is, valt dan ook onder de in artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde "*aanvullende bijstandsstelsels*" (RvS 29 november 2016, nr. 236.566). Naar analogie valt tevens de tegemoetkoming aan bejaarden onder de "*aanvullende bijstandsstelsels*" en mag er bijgevolg geen rekening mee gehouden worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

De verzoekende partijen betogen verder in hun verzoekschrift dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening diende te houden met de voorgelegde inkomsten van mevrouw R.N., de partner van de eerste verzoekende partij en de moeder van de overige verzoekende partijen. De verzoekende partijen gaan hier echter volledig voorbij aan wat hierboven werd gesteld: daar de eerste verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht

vraagt, *in casu* haar Belgische moeder, en dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Door te stellen dat mevrouw R.N. mee instaat voor het onderhoud van de minderjarige kinderen en dat de eerste verzoekende partij mee onderhouden wordt door haar echtgenote, mevrouw R.N., tonen de verzoekende partijen geenszins aan dat de Belgische referentiepersoon kan beschikken over de inkomsten van haar schoondochter. Bovendien wordt in de eerste bestreden beslissing tevens gesteld dat mevrouw R.N. en de Belgische referentiepersoon geen gezin vormen en niet op hetzelfde adres wonen. De loutere bewering dat mevrouw R.N. mee zorgt voor haar kinderen en deze onderhoudt, kan niet aantonen dat de Belgische referentiepersoon beschikt over de inkomsten van mevrouw R.N. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat indien mevrouw R.N. de eerste verzoekende partij onderhoudt en voor haar instaat, zoals in het verzoekschrift wordt gesteld, de eerste verzoekende partij niet ten laste kan zijn van de Belgische referentiepersoon.

Waar de verzoekende partijen betogen dat de bestaansmiddelen niet opgevraagd mochten worden daar de kleinkinderen van de Belgische referentiepersoon jonger dan 21 jaar zijn, wijst de Raad op wat gesteld werd in de eerste bestreden beslissing: *“Om diezelfde reden wordt het verblijfsrecht aan de kinderen geweigerd. Overeenkomstig het grondwettelijk hof mogen de bestaansmiddelen niet worden opgevraagd voor zover de Belg zich enkel laat vervoegen door zijn minderjarige kinderen of die van zijn echtgenoot of partner (zie omzendbrief betreffende de toepassing van de artikelen van de wet van 15.12.1980 dd.13.12.2013, gepubliceerd in het Belgisch staatsblad op 20.12.2013). In deze gaat het over minderjarige kinderen van betrokkene die een grootouder komen vervoegen en zijn de beschikbare bestaansmiddelen van die grootouder dus wel degelijk van belang”*. Met het loutere betoog dat deze regeling ook moet gelden voor minderjarige kleinkinderen, tonen de verzoekende partijen geenszins aan dat de bovengenoemde regeling zo uitgebreid mag worden. Bovendien laat de Belgische referentiepersoon zich *in casu* niet vervoegen door haar minderjarige kinderen, maar door haar meerderjarige zoon samen met zijn kinderen, de kleinkinderen van de referentiepersoon. Er dient dus sowieso gekeken te worden naar de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, als was het maar om de voorwaarden voor de eerste verzoekende partij te onderzoeken.

De verzoekende partijen houden voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris in gebreke is gebleven om een behoefteanalyse uit te voeren.

Artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit lezing van deze bepaling blijkt dat een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet stabiel of regelmatig zijn of niet voldoen aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag, bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, dit wil zeggen: er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende omdat ze lager liggen dan het wettelijke bepaalde referentiebedrag.

In casu worden de bestaansmiddelen, namelijk de inkomensgarantie voor ouderen en de tegemoetkoming voor bejaarden conform het gestelde in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2°, van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking genomen. De inkomsten van mevrouw R.N. worden evenmin in overweging genomen. Er dient dan geconcludeerd te worden dat er géén bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zodat de gemachtigde van de staatssecretaris ook niet de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dient uit te voeren en daaromtrent evenmin dient te motiveren in de bijlage 20 (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Waar de verzoekende partijen verwijzen naar het arrest *Chakroun* van het Hof van Justitie (C-578/08, 4 maart 2010) om te stellen dat de inkomensnorm die bepaald wordt in de Vreemdelingenwet enkel als

een referentiebedrag beschouwd mag worden, wijst de Raad op het volgende. Vooreerst wordt in de eerste bestreden beslissing geen verwijzing gemaakt naar de inkomensnorm van honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet, noch wordt het verblijf dus geweigerd op basis van het niet-behalen van deze norm. Bovendien kunnen de verzoekende partijen niet dienstig verwijzen naar het arrest *Chakroun* van het Hof van Justitie met betrekking tot de Gezinsherenigingsrichtlijn, aangezien uit de definities beschreven in artikel 2 hiervan blijkt dat deze richtlijn enkel betrekking heeft op onderdanen van een derde land die wettig in een lidstaat verblijven en die een verzoek indienen of wier gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden. Artikel 3.3 van de Gezinsherenigingsrichtlijn bepaalt trouwens uitdrukkelijk dat deze niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie. De verzoekende partijen zijn gezinsleden van een Belgisch onderdaan en de situatie vertoont zelfs geen enkel communautair aspect aangezien de Belgische referentiepersoon niet aantoonde dat zij ooit gebruik maakte van haar recht op vrij verkeer.

Waar de verzoekende partijen nog verwijzen naar artikel 17 van de richtlijn 2004/38/EG, wijst de Raad er op dat deze bepaling handelt over *“uitzonderingen voor personen die hun werkzaamheid in het gastland hebben gestaakt en hun familieleden”*. De verzoekende partijen tonen geenszins aan dat zij zich in deze situatie bevinden, waardoor zij zich niet dienstig op deze bepaling kunnen beroepen. Bovendien laten zij na om verder uit een te zetten op welke wijze zij de schending van deze bepaling aanvoeren.

Voor het overige betwisten de verzoekende partijen de motieven van de eerste bestreden beslissing niet.

Met hun betoog maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de eerste bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

2.1.3.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekende partijen tonen niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.4. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoonde dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (RvS 5 januari 2007, nr. 166.369; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878). De verzoekende partijen beperken zich in hun verzoekschrift in wezen tot de algemene bewering dat het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden doordat in sommige dossiers de mogelijkheid wordt gegeven om dit dossier aan te vullen en in anderen niet. Dit betoog is algemeen, vaag en bovendien niet toegespitst op hun eigen zaak. Een schending van het gelijkheidsbeginsel kan geenszins worden aangenomen. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2. De overige grieven in het eerste middel, zoals de hoorplicht, zijn uitsluitend ontwikkeld ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten. In een tweede middel, waarbij de schending van artikel 8 van het EVRM aangevoerd wordt, en het derde middel, waarbij de schending van het Internationaal Kinderrechtenverdrag en artikel 74/13 van de

Vreemdelingenwet aangevoerd worden, hebben uitsluitend betrekking op het bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit het schrijven van 16 januari 2017 van de verwerende partij blijkt dat: *“betrokkene op 25.08.2016 een aanvraag gezinshereniging heeft gedaan en is op 13 .01.2017 in het bezit gesteld van een AI, afgeleverd te Antwerpen en geldig tot 13.07.2017.”* Ter terechtzitting geeft de advocaat van de verwerende partij aan dat er een attest van immatriculatie op 13 januari 2017, geldig tot 13 juli 2017, werd afgeleverd in navolging van een nieuwe aanvraag gezinshereniging door de eerste verzoekende partij en stelt bijkomend dat de kinderen het lot van de vader volgen. Bovendien stelt de advocaat van de verwerende partij dat de eerste verzoekende partij op het grondgebied mag verblijven tot er een nieuwe beslissing wordt genomen. De advocaat van de verzoekende partijen repliceert dat de afgifte van een attest van immatriculatie een impliciete intrekking van het bevel om het grondgebied te verlaten tot gevolg heeft. De advocaat van de verwerende partij betwist dit.

In de mate dat de opgeworpen schending van de hoorplicht en het tweede en derde middel gericht zijn tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden vastgesteld dat de verzoekende partijen ten gevolge van een nieuwe aanvraag gezinshereniging op 25 augustus 2016 op 13 januari 2017 in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie.

Wanneer de verwerende partij een attest van immatriculatie aan de vreemdeling geeft, houdt dit in dat de betrokkene op dat ogenblik een, weliswaar tijdelijk en precair, verblijfsrecht krijgt in afwachting van de behandeling van de aanvraag. Het toekennen van een dergelijk verblijfsrecht, zelfs al betreft het een precair verblijf, staat haaks op het verlenen van een bevel om het grondgebied te verlaten en kan dan ook niet anders worden geïnterpreteerd als dat de verwerende partij haar beslissing houdende afgifte van een dergelijk bevel impliciet, doch zeker heeft ingetrokken. Een attest van immatriculatie raakt niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan die maatregel zelf (RvS 14 juni 2016, nr. 235.046). Het beroep heeft dus, in zoverre het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, geen voorwerp meer. De beschouwingen van de verwerende partij, die ter terechtzitting heeft aangegeven het niet eens te zijn met deze stelling, kunnen de Raad er niet anders over doen denken.

In zoverre de hoorplicht, aangevoerd in het eerste, tweede en derde middel aldus zijn gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden vastgesteld dat het niet kan worden aangenomen omdat het beroep tegen het bevel geen voorwerp meer heeft.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS